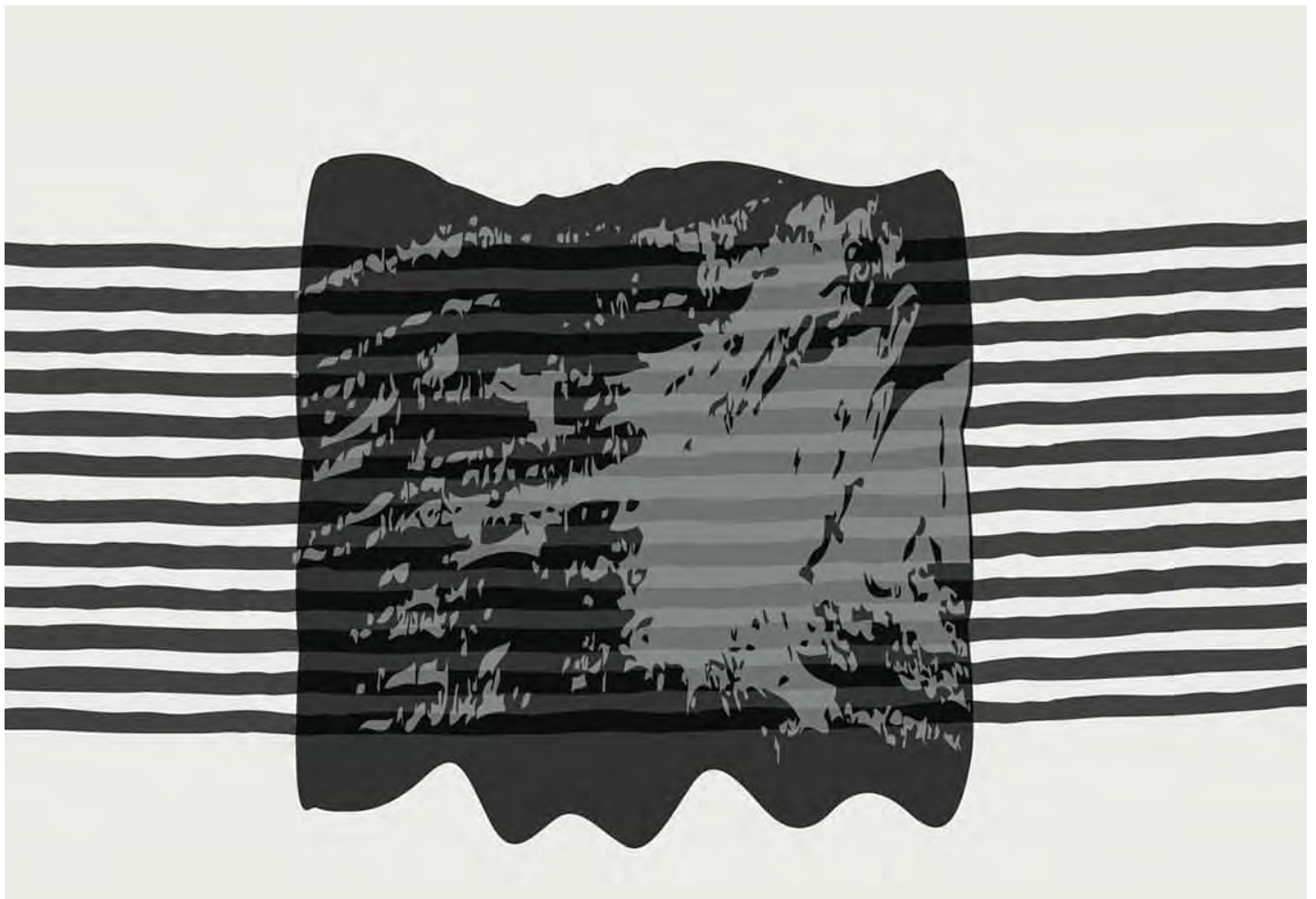

Gajdácsi László

ZÓNA

2023-04-18 | NOVELLA

Az eleje a legrosszabb. Az ember figyeli a többieket, vajon mi bajuk lehet, talán a cicájuk halt meg, esetleg megölték az anyjukat, de megígérték a bírónak, hogy többet ilyet nem csinálnak, így tiszta papírokkal várják a terapeuta széles mosolyát, tessék jönni, vagy lehet jönni, miért nem én jövök, hogy elbújhassak előlük a zárt ajtó mögött? Senki sem néz a másokra, engem is csak az óra érdekel, meg felette a fűtésű, a mosogatónál matató pszichológusnő segge, ajtó nyílik, de még nem az

enyém, az asztalon újságok, természetesen mind témába vág, de ki a fene tud ilyenkor ilyesmit olvasni, agyműtétre várva a különböző gyártók szikéinek összehasonlító tesztjeit. Előtte mindenkire rájön a hugyozás, utána valamiért nem olyan fontos, a WC-ben még érzem az előző ápoltszagát, a szappan legalább folyékony, papírtörölt szeretnék, de csak igazi törölköző van, annál még a nadrágom is jobb.

digitális legyél

Jöhetek, mondd, megint egyenes a hajad, így szebb vagy, az ajtóban csak pár centire vagyok tőled, de nem érzek semmit, nincs illatod, nyilván szakmai előírás, hogy digitális legyél, egy nyers RAW-kép, amin majd

öntudatlanul beállítom a fehéregyensúlyt, kontrasztot, akármit, aztán bemutatom a JPEG-képet, hogy kitaláljuk, miért ilyet csináltam.

– Hogy érzi magát? – kérdezed. („Indulhatunk?”)

– Jól – hazudom. („Igen.”)

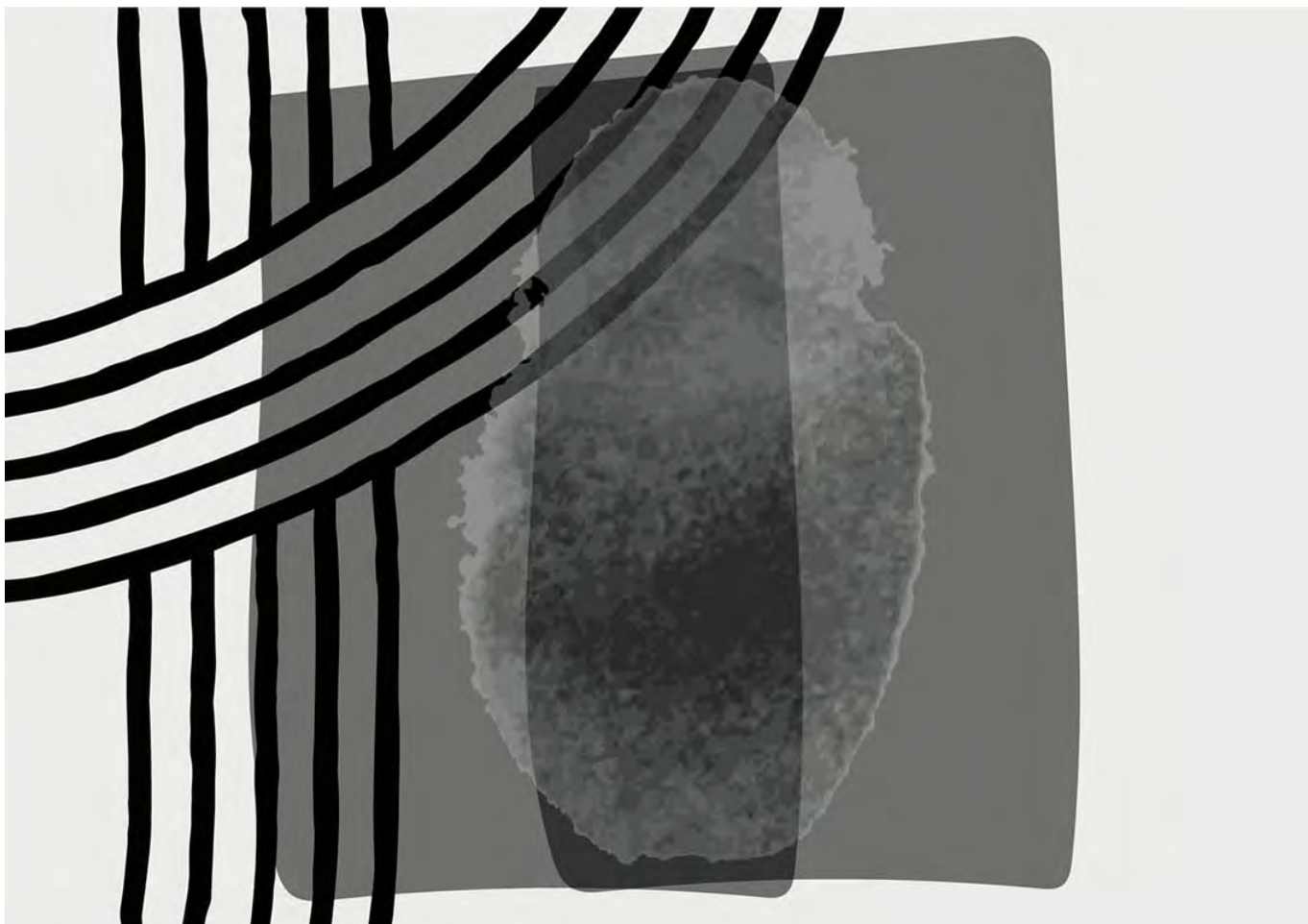
A kérdésed a biztonsági öv, a válaszom a felszállási engedély, keresztbe rakod a lábad, öledbe veszed az egyre sűrűbb sorokba írt agyamat, a hajtóműből szerotonin csöpög, biztosan nem az enyém, aztán amikor a satuban szorongatott szív vergődése eléri a percenkénti ezer dobbanást, az oxigénnel kevert üzemanyag berobban, a gyorsulás kiszakítja a beleimet, sörösüvegek robbannak szét a gyomromban, az arcom szétkenődik a széken, a szemem megfordul, a koponyám belsejét nézem, először sötét van, aztán a lángoló neurotranszmitterek fénye átvilágít mindent, talán zenét hallok, vagy a hangodat, nincs is olyan nagy baj, mindig így kezdődik, és mire igazán szörnyű lenne, megszűnik a nyomás, a vakító fényből ártalmatlan röntgensugárzás lesz, megígérted, hogy ez „itt és most” nem bánthat, neked van rá szükséged, és már én is mosolygok. Üdvözöllek a Zónában.

Gázmaszkot húzok, a beszűkült látótér hasznos, fegyver nem kell, de nem szólsz érte. Görnyedten járok a hátizsákom súlyától, rajtad egy kis nyári ruha van, mezítláb sétálsz a halott szeretteim földből kiálló csontjain és a gyerekkor éles szilánkjain, a levegőbe szagolsz, amikor a szél belekap a hajadba, kimondhatatlan nevű oldószereket érzel és az első csók eperfagyi illatát, egy messzi gyár azbesztet köhög az égbe, arra indulunk.

már vörös a levegő

A Zónában minden gyorsan változik, a vidéki házból óriásivá nőtt, rákbeteg anya lesz, állandó köhögése a szomszédban ugató kutya éjszakai előadása, sosem

látott vonat zakatol a távolban, téli hideg és füstszag szivárog a nyári tábor gumicukortól ragacsos faházaiba, kicsik voltunk, mondom, és a körgangos szegényház udvarán egy kislány megmutatta a punciját, az arcára már nem emlékszem, most növény nő belőle, a növényen bimbók fejlődnek, a bimbókból kövek alatt talált százlábúak másznak elő, sárgák és vakok és gyorsak, és miért kell meghalni, ez sima kibaszás, aztán súlyos könyvek hullanak az égből, szétverik a fejem, szorítanom kell a gázmaszkot, nehogy bármit is belélegezzek, mert már vörös a levegő, füst vagy gőz, vagy gáz, csak te tudod, de olyan nyugodtan nézel, annyira hatástalan rád a Zóna, hogy majdnem kisüt a nap. A távolban tüzérségi támadás, nem látom, de hallom a robbanásokat, mutatom, de oda se nézel, csak leveszel az égről egy ICBM-rakétát, panaszosan visít az ujjaid között, amíg el nem pöckölöd. „Itt és most” nem bánthat, mondanád, de nem mondod, lefoglal az Állandó keresése, a Zóna lélegző házfalai és esőben oldódó lámpaoszlopai között valahol ott vagyok én is, és jobb, ha te találasz meg előbb, mert én nem fogok kegyelmezni.

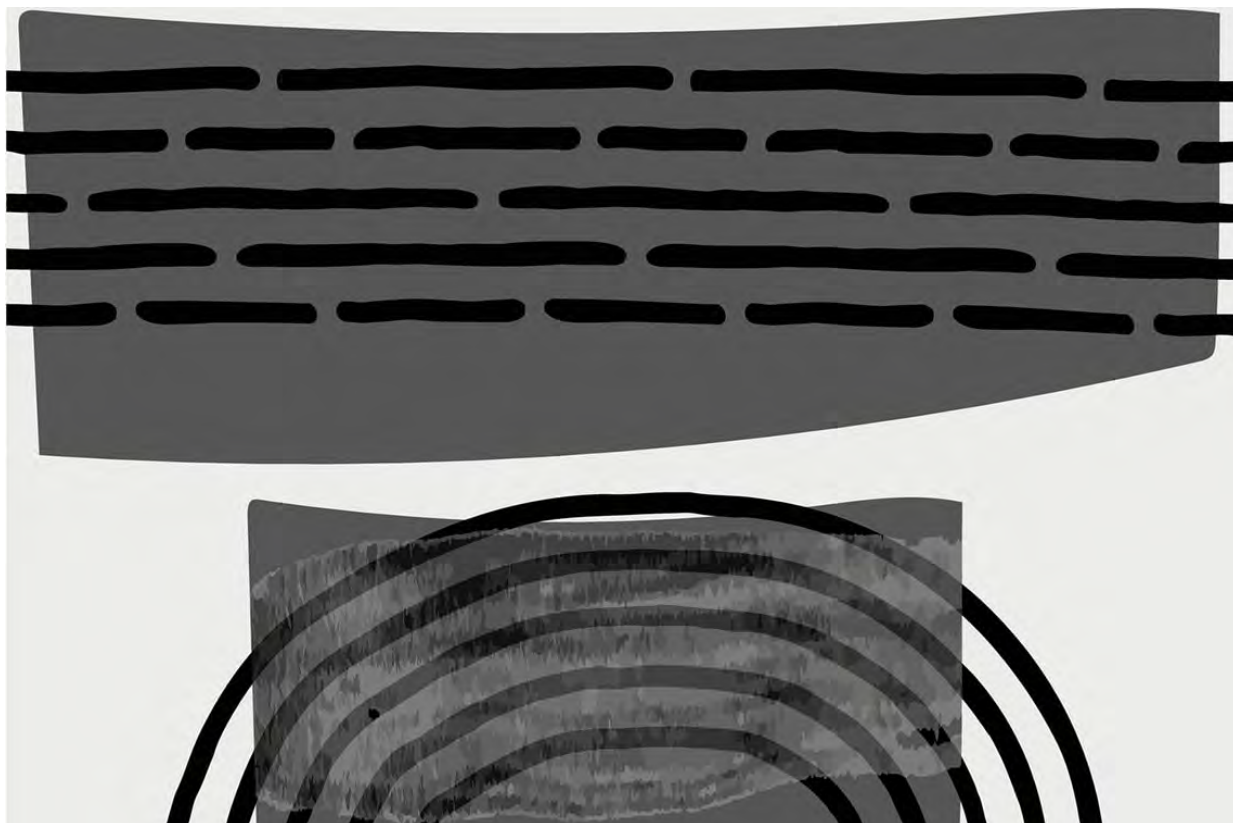
Magányos villamos sikoltozik a kanyarban, aztán elhalkul, felszáll az úrbe, a gyomrában egy pillanatra felébrednek a hajléktalanok, de olyan jó meleg van, hogy rögtön vissza is alszanak, álmukban ébren fekszenek valaki mellett, számolják a másodperceket, amit még ott tölthetnek. Hajnali négy óra, a halva születettek indulnak csatába ilyenkor, átkozva a nappal minden másodpercét, és addig verekednek az élettel, amíg végre újra meghalhatnak. Kivilágítatlan irodaházak mellett megyek el, amik kapujában napközben szép ruhás nők cigiznek gondterhelten-unottan, kezükben, nyakukban, szájukban belépőkártya, a szoknyájuk alól is kiesik egy, ha megijednek valami táblázatba nem foglalható gondolattól, de most csak én sétálok az üvegben tükröződve, magam mellett, lehajtott fejjel; és miért esik örökké ez a rohadt eső, kérdezném, de nem vagy ott, a háztetők fölött lebegsz, alig látlak, én idelent részeg tinilányok csípős szagú hányását kerülgetem, az égre József Attila

fogfájós-lázás képe feszül, egy verset keresek a véres köhögésről és a jobb élet álmairól, de azt nem is ő írta, dühösen vágom be a gyárkaput, felette sértődötten imbolyog az Arbeit macht frei.

kurva vakszerencse

Az öltözőben emberszag, az idősebbek gondolatban, maguk között pálinkát főznek, súlyos öklük megpuhult a savgőzben, már megverni se tudnak egy nőt, de az etanol olyan, mint fiatalon, aki nem főzi, az lopja, komoly arccal közli, hogy tisztításhoz kell neki az a heti egy liter kilencvenhatos, belül meg vigyorog, mandulaaromát rak bele, kis vizet, nem vagyunk állatok, mondogatja. Az étkezőben sosemvoltszép munkásnőket mutatok neked, kezük, hátuk, szaguk egy férfié, ott rágnak, ahol még van foguk, szemük szénporral kihúzva, ez nem igazság, mondom, és te inkább kifelé nézel, mert nem lehet mindenkin segíteni, és megharagszom a részvételen szépségedre, ugyan mi véd téged, a hidrogén-bromid percek alatt lemarná a kis kék ruhádat, aztán a bőrödet, kihullana a hajad, és a műszak végére te is kérget növesztenél magad köré keserűségből és muszájból, ami megvédene az üzem cianidjaitól és a férjed alkoholgőzétől. Kurva vakszerencse, mondom, ennyi a különbség, 2,5%-tól robban az etanol, az itteni lányok otthona naponta detonál, képzeld! Mosolyogsz rám, mondasz valamit, amit nem értek, szádból morfium csöpög az enyémbe, rögtön jobban leszek, csak még elnézést szeretnék kérni, de felesleges.

Az üzem olyan, mint egy fémszörny belseje, a mindent behálózó csöveket követjük, érthetetlen működésű acélszervek búgnak és üvöltenek, köztük kiszáradt munkások támolyognak, és különös szagú port szórnak a szemükbe, mert nem képesek elviselni, hogy itt az éjszakából is nappal lesz, és csak a testük emlékszik keserűen valamire, ami nagyon tud hiányozni. A gyárudvaron zsíros tapintású hó hullik ránk, a tartályok felől szúrós szagot fúj a szél, és nem találok a gázmaszkomat, talán bent vettem le, nem emlékszem.

Valaki sír, mondd vagy csak gondolod, megfogod a kezem, és már te vezetsz, sáros földutak és játszóterek fölött repülünk, meg akarom mutatni a régi iskolámat, meg azt a szemétládát, aki egyszer úgy összevert, égett mesekönyvek és koszos játékok ömlenek ki a fehérre meszelt vályogházak ablakán, elaltatott kutyák néznek minket szelíden, muszáj lenne sírni, de te csak egy pontot figyelsz a földön. Letaposott fűre mutatsz egy halott fa odva körül, kérdezed, hogy ismerős-e a hely, mondom, nem, rohadtul mennék már innen, de leguggolsz az üreg előtt, hátulról figyellek, és azt remélem, hogy a szél megemeli a szoknyádat, muszáj erre gondolni, mert egyre jobban ég valami a szegycsontom mögött, és megesküszöm, hogy üvölteni fogok, ha nem jössz el onnan, de benyúlsz a lyukba, hányingerem lesz a félelemtől, aztán egy puha kéz ér az arcomhoz, és nem bánt, ismerős és idegen érzés, becsukom a szemem, és amikor újra kinyitom, már csak emlék a Zóna, tollal a kezemben mosolygasz, amíg új időpontot keresel.

– És most hogy érzi magát?

– Jól.